

Η «παρουσίασης στο κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται διασταλτικώς, ώστε να καταλαμβάνει πλέον κάθε πράξη της λεγόμενης «έμμεσης» δημόσιας εκτέλεσης, η οποία πρέπει να γίνει δεκτό ότι υπάγεται στο ρυθμιστικό πεδίο του άρθρου 3 § 1 περ. η' ν. 2121/1993. Η έννοια της «παρουσίασης στο κοινό» απαρτίζεται από δύο σωρευτικά στοιχεία, ήτοι μια «πράξη παρουσίασης» έργου και την παρουσίαση του έργου αυτού σε «κοινό». Η διανομή ραδιοτηλεοπτικού σήματος εντός των δωματίων ξενοδοχείου, μέσω συσκευών τηλεόρασης που έχει τοποθετήσει ο έχων την εκμετάλλευσή του, συνιστά παρουσίαση στο κοινό, διότι: α) ο έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχείου προβαίνει σε «πράξη παρουσίασης» (επειδή πρόκειται για κυρίαρχη, δευτερεύουσα και ανεξάρτητη πράξη παρουσίασης δεν ενδιαφέρει το νομικό καθεστώς λειτουργίας του οργανισμού της αρχής μετάδοσης, π.χ. εάν διαθέτει ή όχι κρατική άδεια), β) η παρουσίαση απευθύνεται σε «κοινό» και γ) η παρουσίαση στο κοινό έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα. Αντίθετα, η παροχή υποδομής, ώστε να αποκτήσουν οι πελάτες της ξενοδοχειακής μονάδας ασύρματη πρόσβαση στο διαδίκτυο, δεν συνιστά καταρχήν «εκούσια πράξη παρουσίασης», αλλά απλή παροχή υλικών μέσων προς συμμετοχή των πελατών στην κοινωνία της πληροφορίας. Αμοιβολόγια και κατάρτιση συμβάσεων με αντιπροσωπευτικές οργανώσεις χρηστών. Δικονομική αξίωση κοινοποίησης.

ΜονΠρΑθ 8519/2018

Δικαστής:

Δικηγόροι:

Πρόεδρος Πρωτοδικών

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

1. Το άρθρο 3 §§ 1 και 2 ν. 2121/1993, όπως η § 1 αντικαταστάθηκε με το άρθρο 81 § 1 ν. 3057/2002, ορίζει τα εξής: «1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν: α) ... στ) Τη δημόσια εκτέλεση των έργων τους. ζ) Τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων. η) Την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσης ρύθμισης. ... 2. Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Οι τρεις προαναφερόμενες εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος του δημιουργού εντάσσονται στην άυλη οικονομική εκμετάλλευση του έργου, ήτοι στην κάθε είδους παράσταση ή παρουσίαση έργου που απευθύνεται σε κοινό που προσλαμβάνει/επικοινωνεί με το έργο είτε άμεσα, μέσω της ζωντανής ερμηνείας ή εκτέλεσής του από καλλιτέχνες, είτε έμμεσα με

την παρεμβολή τεχνικών φορέων/μέσων (ραδιόφωνο, τηλεόραση, διαδίκτυο, κ.ά.), σε κάθε περίπτωση, πάντως, χωρίς την αναπαραγωγή υλικών αντιτύπων του έργου (βλ. Α. Παπαδοπούλου, Η έννοια του «κοινού» ως πεδίο αναφοράς των δικαιωμάτων της δημόσιας εκτέλεσης, της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και της παρουσίασης/ψηφιακής διάθεσης του έργου, ΔίΜΕΕ 2014.489, 450 ιδίως υποσ. 3).

2. Με την ως άνω αντικατάσταση του άρθρου 3 § 1 ν. 2121/1993 μεταφέρθηκε, μεταξύ άλλων, στην ελληνική έννομη τάξη το άρθρο 3 § 1 της οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001 (εφεξής «οδηγία») όσον αφορά στο δικαίωμα παρουσίασης έργων στο κοινό (βλ. και άρθρο 71 § 6 Ν. 2121/1993). Η ανωτέρω διάταξη της οδηγίας έχει ως πρότυπο το άρθρο 8 της κυρωθείσας με τον ν. 3184/2003 Συνθήκης του Παγκόσμιου Οργανισμού Διανοητικής Ιδιοκτησίας για την Πνευματική Ιδιοκτησία (WCT), που υιοθετήθηκε στην Γενεύη στις 20 Δεκεμβρίου 1996 (βλ. απόφαση Δ.Ε.Ε. της 15ης Μαρτίου 2012, C-135/10, SCF, EU:C:2012:140, ΔίΜΕΕ 2012.264, σκέψη 72).

3. Η εξουσία της παρουσίασης στο κοινό, όπως και το γενικότερο περιουσιακό δικαίωμα του δημιουργού, είναι απόλυτη και αποκλειστική (βλ. Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 3, 3/Σταματούδη). Αποκλειστική, διότι, όπως και ρητώς το άρθρο 3 § 1 ν. 2121/1993 ορίζει, δίδεται στους δημιουργούς η εξουσία (δικαίωμα) προληπτικής παρέμβασης, το οποίο τους επιτρέπει να παρεμβάλλονται μεταξύ των δυνητικών χρηστών του έργου τους και της παρουσίασης στο κοινό, στην οποία οι χρήστες αυτοί προτίθενται να προβούν, τούτο δε προκειμένου να απαγορεύσουν τέτοια χρήση (βλ. αποφάσεις Δ.Ε.Ε. της 14ης Ιουνίου 2017, C-610/15, Stichting Brein II, EU:C:2017:456, ΔίΜΕΕ 2017.277, σκέψη 20, της 26ης Απριλίου 2017, C-527/15, Stichting Brein I, EU:C:2017:300, ΔίΜΕΕ 2017.283, σκέψη 25, της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, C-160/15, GS Media, EU:C:2016:644, ΧρΙΔ 2017.60, σκέψη 28, της 31ης Μαΐου 2016, C-117/15, Reha Training, EU:C:2016:379, ΔίΜΕΕ 2016.430, σκέψη 30, SCF σκέψη 75).

4. Πρωταρχικός σκοπός της οδηγίας, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 9 και 10 αυτής, είναι η καθιέρωση υψηλού επιπέδου προστασίας υπέρ των δημιουργών και η διασφάλιση εύλογης αμοιβής για τη χρήση των έργων τους, ιδίως στην περίπτωση «παρουσιάσεως στο κοινό», έννοια η οποία πρέπει να ερμηνεύεται διασταλτικώς, όπως, άλλωστε, αναφέρει ρητώς η εικοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη της εν λόγω οδηγίας [βλ. Stichting Brein II σκέψη 22, Stichting Brein I σκέψη 27, GS Media σκέψη 30, Reha Training σκέψη 36, απόφαση Δ.Ε.Ε. της 19ης Νοεμβρίου 2015, C-325/14, SBS Belgium, EU:C:2015:764, ΔίΜΕΕ 2016.94, σκέψη 14, διάταξη Δ.Ε.Ε. της 14ης Ιουλίου 2015, C-151/2015, SPA, EU:C:2015:468, ΔίΜΕΕ 2015.607, σκέψη 12, αποφάσεις Δ.Ε.Ε. της 27ης Φεβρουαρίου

2014, C-351/12, OSA, ECLI:EU:C:2014:110, ΔίΜΕΕ 2014.214, σκέψη 23, της 7ης Μαρτίου 2013, C-607/11, ITV Broadcasting κ.λπ., EU:C:2013:147, ΔίΜΕΕ 2013.80, σκέψη 20, της 4ης Οκτωβρίου 2011, C-403/2008 και C-429/2008, Football Association Premier League (FAPL) κ.λπ., EU:C:2011:631, ΔίΜΕΕ 2011.406, σκέψη 186, της 7ης Δεκεμβρίου 2006, C-306/2005, SGAE, EU:C:2006:764, ΧρΙΔ 2007.250, σκέψη 36].

5. Το Δ.Ε.Ε. έχει ήδη αποφανθεί ότι για να κριθεί εάν υφίσταται παρουσίαση στο κοινό, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη πλείονα συμπληρωματικά κριτήρια, τα οποία είναι μη αυτοτελή και αλληλεξαρτώμενα. Δεδομένου ότι, η βαρύτητα των κριτηρίων αυτών μπορεί να ποικίλλει, αναλόγως της συγκεκριμένης περιπτώσεως, πρέπει να εφαρμόζονται μεμονωμένα αλλά και σε συσχετισμό μεταξύ τους [βλ. Stichting Brein II σκέψη 25, Stichting Brein I σκέψη 30, GS Media σκέψη 34, Reha Training σκέψη 35, SCF σκέψη 79, απόφαση Δ.Ε.Ε. της 15ης Μαρτίου 2012, C-162/10, Phonographic Performance Limited (PPL), EU:C:2012:141, ΔίΜΕΕ 2012.109, σκέψη 30].

6. Κατ' αρχάς, η έννοια της «παρουσίασης στο κοινό» απαρτίζεται από δύο σωρευτικά στοιχεία, ήτοι μια «πράξη παρουσίασης» έργου και την παρουσίαση του έργου αυτού σε «κοινό» (βλ. απόφαση ΔΕΕ της 29ης Νοεμβρίου 2017, C-265/16, VCAST, EU:C:2017:913, σκέψη 41, Stichting Brein II σκέψη 24, Stichting Brein I σκέψη 29, GS Media σκέψη 32, Reha Training σκέψη 37, SBS Belgium σκέψη 15, της 13ης Φεβρουαρίου 2014, Svensson κ.λπ., C-466/12, EU:C:2014:76, ΔίΜΕΕ 2014.73, σκέψη 16, ITV Broadcasting κ.λπ. σκέψεις 21 και 31).

7. Ένας χρήστης προστατευόμενου έργου προβαίνει σε «πράξη παρουσιάσής» του, σσάκισ παρεμβάλλεται, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, για να παράσχει σε τρίτους (συνήθως πελάτες του) πρόσβαση σε αυτό, τούτο δε, μεταξύ άλλων, όταν χωρίς την παρέμβαση αυτή οι συγκεκριμένοι τρίτοι δεν θα μπορούσαν καταρχήν να έχουν πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο (βλ. Stichting Brein II σκέψη 26, Stichting Brein I σκέψη 31, GS Media σκέψη 35, Reha Training σκέψη 46, SCF σκέψη 82, PPL σκέψη 31, SGAE σκέψη 45).

8. Η «πράξη παρουσιάσεως» αφορά κάθε μετάδοση προστατευόμενων έργων, ανεξαρτήτως του χρησιμοποιούμενου τεχνικού μέσου ή της χρησιμοποιούμενης μεθόδου (βλ. VCAST σκέψη 42, Reha Training σκέψη 38, SBS Belgium σκέψη 16, SPA σκέψη 13, OSA σκέψη 25, FAPL κ.λπ. σκέψη 193, SGAE σκέψη 46), αρκεί το τεχνικό μέσο να μην περιορίζεται απλώς στην διατήρηση ή την βελτίωση της ποιότητας της λήψεως ήδη υφιστάμενης μεταδόσεως (βλ. ITV Broadcasting κ.λπ. σκέψεις 28-29, FAPL σκέψη 194), αλλά και να μην

συνιστά απλή παροχή υλικών μέσων για την διευκόλυνση ή την πραγματοποίηση της παρουσίας (βλ. Stichting Brein I σκέψη 39, διάταξη ΔΕΕ της 18ης Μαρτίου 2010, C-136/09, ΟΣΔΔΘΟΕ, EU:C:2010:151, ΔίΜΕΕ 2010.431, σκέψη 33). Κάθε μετάδοση ή αναμετάδοση έργου που χρησιμοποιεί συγκεκριμένο τεχνικό τρόπο, πρέπει καταρχήν να επιτρέπεται εξαιρουμένα, ήτοι χωριστά και μεμονωμένα, από τον δημιουργό του (βλ. VCAST σκέψη 43, Reha Training σκέψη 39, SBS Belgium σκέψη 17, ITV Broadcasting κ.λπ. σκέψεις 23-26, SGAE σκέψη 42).

9. Για να υπάρξει «πράξη παρουσίας» αρκεί ένα έργο να τεθεί στην διάθεση του κοινού, ώστε τα πρόσωπα που το συνθέτουν να έχουν πρόσβαση σε αυτό, χωρίς να είναι καθοριστικό το εάν θα χρησιμοποιήσουν ή όχι αυτήν τη δυνατότητα (βλ. Stichting Brein II σκέψη 31, Stichting Brein I σκέψη 36, Svensson σκέψη 19, SGAE σκέψη 43).

10. Η έννοια του «κοινού» αναφέρεται σε έναν «απροσδιόριστο» και «αρκετά μεγάλο» αριθμό δυνητικών αποδεκτών (βλ. VCAST σκέψη 45, Stichting Brein II σκέψη 27, Stichting Brein I σκέψη 32, GS Media σκέψη 36, Reha Training σκέψη 41, SBS Belgium σκέψη 21, SPA σκέψη 19, OSA σκέψη 27, Svensson σκέψη 21, ITV Broadcasting κ.λπ. σκέψη 32, PPL σκέψη 33, SCF σκέψη 84, SGAE σκέψεις 37 και 38). Ο «απροσδιόριστος» χαρακτήρας του κοινού συντρέχει όταν το έργο καθίσταται προσιτό στο κοινό γενικά, και όχι σε συγκεκριμένα άτομα, ανήκοντα σε ιδιωτική ομάδα (βλ. Reha Training σκέψη 42, PPL σκέψη 34, SCF σκέψη 85), ενώ ο «αρκετά μεγάλος αριθμός» προϋποθέτει κάποιο ελάχιστο όριο, στοιχείο που αποκλείει τον χαρακτηρισμό ως «κοινού» ενός εξαιρετικά μικρού ή ασήμαντου αριθμού ενδιαφερομένων (βλ. Stichting Brein II σκέψη 41, Stichting Brein I σκέψη 44, Reha Training σκέψη 43, PPL σκέψη 35, SCF σκέψη 86). Για τον προσδιορισμό του αριθμού των αποδεκτών λαμβάνονται υπόψη τα σωρευτικά αποτελέσματα, τα οποία απορρέουν από την διάθεση των έργων στους δυνητικούς αποδέκτες. Κρίσιμος, μεταξύ άλλων, είναι όχι μόνο ο αριθμός των προσώπων που έχουν πρόσβαση στο ίδιο έργο ταυτοχρόνως, αλλά και ο αριθμός εκείνων που αποκτούν πρόσβαση σε αυτό διαδοχικώς (βλ. Stichting Brein II σκέψη 41, Stichting Brein I σκέψη 44, Reha Training σκέψη 44, OSA σκέψη 28, PPL σκέψη 35, SCF σκέψη 87, ITV Broadcasting κ.λπ. σκέψη 33, SGAE σκέψη 39).

11. Περαιτέρω, το κοινό δεν πρέπει να παρίσταται στον τόπο προέλευσης της παρουσίας κατά την έννοια της εικοστής τρίτης αιτιολογικής σκέψης της οδηγίας, καθώς το ερειδόμενο στο άρθρο 3 § 1 αυτής δικαίωμα δεν καλύπτει πράξεις, οι οποίες δεν συνεπάγονται «μετάδοση» ή «αναμετάδοση» έργου, όπως οι ζωντανές εκτελέσεις και ερμηνείες ενός έργου (βλ. SPA σκέψη 24, απόφαση Δ.Ε.Ε. της 24ης Νοεμβρίου 2011, C-283/2010, Circul Globus București, EU:C:2011:772, ΔίΜΕΕ 2012.117, σκέψεις 33 επ., FAPL σκέψεις 200 –

203· σύμφωνα με την απόδοση της σκέψης 202 στην υπόθεση FAPL στην αγγλική γλώσσα – γλώσσα της διαδικασίας - «communication to the public covers all communication to the public not present at the place where the communication originates»). Πρόκειται για διασταλτική ερμηνεία (βλ. σκέψη 4) της έννοιας της παρουσίασης στο κοινό σε επίπεδο ενωσιακού δικαίου, ώστε αυτή να καταλαμβάνει πλέον κάθε πράξη της λεγόμενης «έμμεσης» δημόσιας εκτέλεσης [βλ. Α. Δεσποτίδου, Παρατηρήσεις στην ΑΠ 651/2013, «Παρουσίαση» έργων σε δωμάτια ξενοδοχείου μέσω συσκευών τηλεόρασης, στις οποίες διανέμεται το λαμβανόμενο (από το ξενοδοχείο) τηλεοπτικό σήμα, ΕπισκεΔ 2013.415 επ., 427, Π. Παπαρσενίου, Η δημόσια παρουσίαση του έργου, 2015, σελ. 237-238]. Η εξουσία «άμεσης» δημόσιας εκτέλεσης ενός έργου, ήτοι της εκτελέσεώς του ενώπιον κοινού που βρίσκεται σε φυσική και άμεση επαφή με τον καλλιτέχνη, ηθοποιό ή τον ερμηνευτή του έργου, δεν έχει καταστεί αντικείμενο εναρμόνισης στο παρόν στάδιο εξέλιξης του ενωσιακού δικαίου (βλ. Circul Globus București σκέψη 39), εμπίπτει δε στο ρυθμιστικό πεδίο του άρθρου 3 § 1 περ. στ' ν. 2121/1993 (βλ. Α. Παπαδοπούλου, ό.π., σελ. 491 ιδίως υποσ. 9, Α. Δεσποτίδου, ό.π., σελ. 420, Λ. Κοτσίρη, Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης, ΕΕμπΔ 2002.251, 253, Π. Παπαρσενίου, ό.π., σελ. 144, 199).

12. Εξάλλου, όταν η «πράξη παρουσίασης» πραγματοποιείται με την ίδια τεχνική μέθοδο που χρησιμοποιείται ήδη για την παρουσίαση του εν λόγω έργου (π.χ. με ενσωμάτωση σε διαδικτυακό ιστότοπο προστατευόμενου έργου, το οποίο ήταν ήδη ελεύθερα διαθέσιμο σε έτερο διαδικτυακό ιστότοπο), τότε αυτή πρέπει να απευθύνεται σε ένα «νέο κοινό», δηλαδή κοινό το οποίο δεν είχε ήδη ληφθεί υπόψη από τους δικαιούχους δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, όταν επέτρεψαν την αρχική παρουσίαση του έργου τους στο κοινό (βλ. Stichting Brein II σκέψη 28, Stichting Brein I σκέψη 33, GS Media σκέψη 37, διάταξη Δ.Ε.Ε. της 21ης Οκτωβρίου 2014, C-348/2013, BestWater International, EU:C:2014:2315, ΔΙΜΕΕ 2015.85, σκέψεις 14-15, Svensson κ.λπ. σκέψη 24, όπου και παραπομπή σε SGAE σκέψεις 40 και 42, καθώς και σε ΟΣΔΔΘΟΕ σκέψη 38· με την παραπομπή αυτή το ΔΕΕ επιβεβαιώνει ρητώς ότι συσχετίζει εξαρχής το κριτήριο του «νέου κοινού» με την χρήση της ίδιας τεχνικής μεθόδου· υπό αυτό το σκεπτικό βλ. και FAPL σκέψεις 197 - 199). Αντίθετα, όταν το προστατευόμενο έργο παρουσιάζεται μέσω ειδικού τεχνικού τρόπου, διαφορετικού από όσους έχουν χρησιμοποιηθεί μέχρι πρότινος (όπως όταν αναμεταδίδεται στο διαδίκτυο χερσαία ραδιοτηλεοπτική εκπομπή), χωρίς προηγούμενη άδεια των δημιουργών, τότε δεν εξετάζεται η προϋπόθεση του «νέου κοινού», διότι, ως προελέχθη στην σκέψη 9, απαιτείται άδεια των δημιουργών, μεμονωμένα και χωριστά, για κάθε τρόπο μετάδοσης (βλ. VCAST σκέψεις 49-50, ITV Broadcasting κ.λπ. σκέψη 39).

13. Πάντως, προκειμένου να συντρέχει «παρουσίαση στο κοινό», πρέπει τα προστατευόμενα έργα να παρουσιάζονται πράγματι σε «κοινό», όπως αυτό αναλύθηκε ανωτέρω (βλ. Stichting Brein II σκέψη 40, Stichting Brein I σκέψη 43, Reha Training σκέψη 40· επίσης βλ. SBS Belgium σκέψεις 23-24, όπου κρίθηκε ότι δεν συνέτρεχε παρουσίαση σε «κοινό», βλ. σχετ. το επεξηγηματικό Σημείωμα Κ. Βόσσου σε ΔίΜΕΕ 2016.97 επ.).

14. Περαιτέρω, έχει σημασία εάν η παρουσίαση στο κοινό έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα (βλ. Stichting Brein II σκέψη 29, Stichting Brein I σκέψη 34, GS Media σκέψη 38, SPA σκέψη 26, SCF σκέψη 88, PPL σκέψη 36, FAPL σκέψη 204). Το Δ.Ε.Ε. έχει κρίνει ότι η προβολή προστατευόμενων έργων έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα, οσάκις ο χρήστης δύναται να αντλήσει από αυτήν οικονομικό όφελος με την προσέλκυση πελατών, που ενδιαφέρονται για τα μεταδιδόμενα έργα, συνακόλουθα δε με την διεύρυνση της πελατείας της επιχείρησής του και την επαύξηση του κύκλου εργασιών αυτής (βλ. Reha Training σκέψη 51, SPA σκέψη 27, SCF σκέψη 89, FAPL σκέψεις 205-206). Δηλαδή, ένα από τα κριτήρια για την κατάφαση του κερδοσκοπικού χαρακτήρα της παρουσίας είναι το ενδιαφέρον και η βούληση του κοινού, στο οποίο απευθύνεται ειδικώς ο χρήστης, να αποκτήσει πρόσβαση στα προστατευόμενα έργα (βλ. Reha Training σκέψεις 48, 50, PPL σκέψη 37, SCF σκέψη 91· ότι, αντιθέτως, η συμπτωματική συνακρόαση αποκλείει τον κερδοσκοπικό χαρακτήρα, SCF σκέψη 98, Κ. Βόσσο, Δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων σε υγειονομικού ενδιαφέροντος και εν γένει εμπορικά καταστήματα και επιχειρήσεις, ΔίΜΕΕ 2009.45, σελ. 48).

15. Με εφαρμογή των προπαρατιθέμενων κριτηρίων έχει κριθεί ότι η διανομή ραδιο-τηλεοπτικού σήματος εντός των δωματίων ξενοδοχείου, μέσω συσκευών τηλεόρασης που έχει τοποθετήσει ο έχων την εκμετάλλευσή του, συνιστά παρουσίαση στο κοινό. Τούτο δε διότι:

16. α) ο έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχείου προβαίνει σε «πράξη παρουσίασης», καθώς μεταδίδει εκουσίως (με πλήρη επίγνωση) στους πελάτες του προστατευόμενα έργα παρέχοντας επί τούτω σήμα μέσω τηλεοπτικών δεκτών, τους οποίους έχει εγκαταστήσει στην ξενοδοχειακή μονάδα (βλ. Reha Training σκέψη 54, SCF σκέψη 82, PPL σκέψη 40, ΟΣΔΔΘΟΕ σκέψη 38, SGAE σκέψη 42). Πρόκειται για δευτερεύουσα ανεξάρτητη πράξη παρουσίασης, η οποία διενεργείται από οργανισμό διαφορετικό εκείνου της αρχικής μετάδοσης (βλ. SGAE σκέψη 40, όπου και παραπομπή στο άρθρο 11 δις § 1 περ. 2 της κυρωθείσας με τον ν. 100/1975 σύμβασης της Βέρνης «διά την προστασίαν των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων της 9 Σεπτεμβρίου 1886», όπως αυτή αναθεωρήθηκε στο Παρίσι το έτος 1971). Η ανωτέρω παρέμβαση δεν συνιστά απλώς και μόνο τεχνικό μέσο για την εξασφάλιση ή την βελτίωση της λήψεως της αρχικής εκπομπής εντός της ζώνης καλύψεως

της, αλλά μια πράξη χωρίς την οποία οι συγκεκριμένοι πελάτες, ευρισκόμενοι εντός της ζώνης αυτής, δεν θα μπορούσαν να έχουν πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο (βλ. ΟΣΔΔΘΟΕ σκέψεις 38, 41-42, SGAE σκέψη 42). Για τον ίδιο ακριβώς λόγο, ήτοι ότι με την προαναφερόμενη πράξη παρουσίασης καθίσταται τεχνικά δυνατή η πρόσβαση του κοινού στα μεταδιδόμενα έργα, δεν μπορεί να θεωρηθεί η παροχή των συσκευών τηλεόρασης στα δωμάτια ξενοδοχείου ως «παροχή απλώς των υλικών μέσων» κατά την έννοια της εικοστής έβδομης αιτιολογικής σκέψης της οδηγίας (βλ. Stichting Brein I σκέψη 40, ΟΣΔΔΘΟΕ σκέψη 34, SGAE σκέψη 46· επίσης βλ. ΟΣΔΔΘΟΕ σκέψη 40, SGAE σκέψη 46, όπου και κρίση ότι τέτοια υλικά μέσα παρέχονται μόνο από επιχειρήσεις που εξειδικεύονται στην πώληση ή εκμίσθωση συσκευών τηλεόρασης). Σημειωτέον ότι, ουδεμία επιρροή ασκεί η ακολουθούμενη τεχνική μέθοδος για την μετάδοση του σήματος (βλ. Stichting Brein I σκέψη 40, ΟΣΔΔΘΟΕ σκέψη 34, ΟΣΔΔΘΟΕ σκέψη 41, SGAE σκέψη 46· βλ. παραδείγματα διαφορετικών τεχνικών μεθόδων σε Ειρ. Σταματούδη, Σημείωμα, ΔίΜΕΕ 2010.435, σελ. 436).

17. β) Η παρουσίαση απευθύνεται σε «κοινό», καθώς οι πελάτες ξενοδοχειακής μονάδας, αφενός μεν συνιστούν ένα απροσδιόριστο αριθμό δυνητικών αποδεκτών, στο μέτρο που η πρόσβασή τους στις υπηρεσίες της εν λόγω μονάδας αποτελεί, καταρχήν, απόρροια προσωπικής επιλογής εκάστου εξ αυτών, περιορίζεται δε μόνον από την ικανότητα υποδοχής της οικείας μονάδας (βλ. PPL σκέψη 41), αφετέρου δε αποτελούν έναν αρκετά μεγάλο αριθμό προσώπων, αφού συνήθως εναλλάσσονται ταχέως (βλ. PPL σκέψη 42, SGAE σκέψεις 38-39). Περαιτέρω, αποτελούν ένα «νέο» κοινό, επειδή δεν θα μπορούσαν, καταρχήν, να απολαύσουν τα προβαλλόμενα έργα χωρίς την ως άνω στοχευμένη «πράξη παρουσίας», αλλά και επειδή δεν εντάσσονται στο κοινό, το οποίο είχε υπόψη του ο δημιουργός, όταν επέτρεψε την ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, και το οποίο συγκροτούν οι άμεσοι μόνο χρήστες, ήτοι οι κάτοχοι τηλεοπτικών δεκτών που λαμβάνουν τις εκπομπές μεμονωμένως ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος (βλ. PPL σκέψεις 49-51, ΟΣΔΔΘΟΕ σκέψεις 37-38, SGAE σκέψεις 40-42). Άλλωστε, ως προελέχθη στην σκέψη 10, δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι οι πελάτες δεν απέκτησαν πράγματι πρόσβαση στα προστατευόμενα έργα, διότι δεν έθεσαν σε λειτουργία την τηλεοπτική συσκευή του δωματίου τους (βλ. SGAE σκέψη 43). Ομοίως, δεν κωλύει την κατάφαση της παρουσίας σε «κοινό» ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων του ξενοδοχειακού συγκροτήματος (βλ. SGAE σκέψη 54).

18. γ) Η παρουσίαση στο κοινό έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα, καθώς οι πελάτες ξενοδοχειακής μονάδας συνιστούν το κοινό στο οποίο απευθύνεται ειδικώς η παρουσίαση και το οποίο αποδέχεται την παρουσίαση αυτή (βλ. PPL σκέψη 43), η δε πράξη, στην οποία προβαίνει ο έχων την εκμετάλλευση ξενοδοχειακής μονάδας με σκοπό να παράσχει στους

πελάτες της πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο, συνιστά παροχή πρόσθετης υπηρεσίας που επηρεάζει την ποιοτική κατάταξη του ξενοδοχείου και, επομένως, την τιμή των δωματίων (βλ. SCF σκέψη 90, PPL σκέψη 44, SGAE σκέψη 44), ενώ ενδέχεται να προσελκύσει επιπλέον πελάτες που ενδιαφέρονται για αυτήν (βλ. PPL σκέψη 44).

19. Σημειωτέον ότι, ακριβώς επειδή πρόκειται για κυρίαρχη, δευτερεύουσα και ανεξάρτητη πράξη παρουσίασης, η οποία διενεργείται από οργανισμό διαφορετικό εκείνου της αρχικής μετάδοσης (βλ. σκέψη 16), δεν ενδιαφέρει το νομικό καθεστώς λειτουργίας του τελευταίου (π.χ. εάν διαθέτει ή όχι κρατική άδεια).

20. Αντίθετα, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο ξενοδόχος προβαίνει σε παρουσίαση έργων στο κοινό με την παροχή υποδομής, ώστε να αποκτήσουν οι πελάτες της ξενοδοχειακής μονάδας ασύρματη πρόσβαση στο διαδίκτυο και να συνδεθούν σε ιστοσελίδες όπου (ανα)μεταδίδονται ψηφιακά προγράμματα ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών. Τούτο δε, διότι μόνη η πράξη αυτή, χωρίς να συνοδεύεται από έτερες περιστάσεις, π.χ. την αυτόματη - χωρίς παρέμβαση του πελάτη - σύνδεση σε συγκεκριμένη ιστοσελίδα, η οποία παρουσιάζει στο κοινό τέτοια προγράμματα (πρβλ. τα πραγματικά περιστατικά στις υποθέσεις *Stichting Brein I* και *Stichting Brein II*), δεν συνιστά «εκούσια πράξη παρουσίασης» εκ μέρους του έχοντος την εκμετάλλευση του ξενοδοχείου, αλλά απλή παροχή υλικών μέσων προς συμμετοχή των πελατών του στην κοινωνία της πληροφορίας κατά την έννοια της εικοστής έβδομης αιτιολογικής σκέψης της οδηγίας (βλ. Π. Παπαρσενίου, ό.π., σελ. 131-132, 150, Σ. Σταυρίδου, Παρατηρήσεις, ΧρΙΔ 2018.50, ιδίως σελ. 51). Κυρίαρχη πράξη στην περίπτωση αυτή είναι εκείνη του πελάτη, ο οποίος χρησιμοποιεί δικό του (φορητό) Η/Υ προς θέαση προστατευόμενων έργων από διαδικτυακό ιστότοπο της δικής του αποκλειστικά επιλογής (πρβλ. Γ. Πάνου, Συσκευές ραδιοφώνου και τηλεόρασης στα δωμάτια των ξενοδοχείων, Αρμεν 2012.1213, ιδίως σελ. 1229). Εξάλλου, όπως προκύπτει από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 2 § 2 του Π.Δ. 39/2001 «Καθιέρωση μίας διαδικασίας πληροφόρησης στον τομέα των τεχνικών προτύπων και προδιαγραφών και των κανόνων σχετικά με τις υπηρεσίες της κοινωνίας των πληροφοριών σε συμμόρφωση προς τις Οδηγίες 98/34/ΕΚ και 98/48/ΕΚ», 1 και 11 § 1 του Π.Δ. 131/2003 «Προσαρμογή στην Οδηγία 2000/31 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά (Οδηγία για το ηλεκτρονικό εμπόριο)» η παροχή ασύρματης πρόσβασης στο διαδίκτυο (Wi-Fi) συνιστά παροχή υπηρεσίας της κοινωνίας των πληροφοριών, και συγκεκριμένα της «πρόσβασης σε δίκτυο επικοινωνιών», για την οποία ο πάροχος δεν φέρει ευθύνη προς αποζημίωση όσον αφορά τις μεταδιδόμενες στο δίκτυο πληροφορίες, υπό τον όρο ότι ο ίδιος δεν αποτελεί την αφετηρία της μεταδόσεώς τους, δεν επιλέγει τον αποδέκτη της μετάδοσης

και δεν επιλέγει και δεν τροποποιεί τις μεταδιδόμενες πληροφορίες (βλ. απόφαση ΔΕΕ της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, C-484/14, Mc Fadden, EU:C:2016:689, σκέψεις 42 – 43, 73-75, Σ. Σταυρίδου, ό.π.).

21. Τέλος, λόγω της ευρύτητας της εξουσίας παρουσίασης στο κοινό, αφού καλύπτει κάθε άυλη παρουσίαση σε κοινό, το οποίο δεν βρίσκεται σε φυσική και άμεση επαφή με τον καλλιτέχνη, ηθοποιό ή τον ερμηνευτή του έργου (βλ. σκέψη 12), καθίσταται αναγκαία η οριοθέτηση του πεδίου εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 3 § 1 περ. η' ν. 2121/1993 σε σχέση με την εξουσία δημόσιας εκτέλεσης της περίπτωσης στ' της ίδιας παραγράφου. Στο πλαίσιο αυτό το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη ότι η έννοια της «παρουσίασης στο κοινό» συνιστά έννοια του ενωσιακού δικαίου, επιδεχόμενη ερμηνείας, αφενός μεν ενιαίας και αυτοτελούς σε όλη την Ε.Ε. (πρβλ. ως προς τον όρο «κοινό» SGAE σκέψη 31), αφετέρου δε διασταλτικής (βλ. σκέψη 5), κρίνει ότι η λεγόμενη «έμμεση δημόσια εκτέλεση», υπάγεται στο ρυθμιστικό πεδίο του άρθρου 3 § 1 περ. η' ν. 2121/1993 (βλ. έτσι ΜονΠρΑθ 6872/2015 αδημ., Α. Βασιλογιαννάκη, Σημείωμα, ΔίΜΕΕ 2012.122, σελ. 125, όπου και εύστοχη συσχέτιση με την διατύπωση που ακολούθησε ο νομοθέτης στο άρθρο 49 ν. 2121/1993).

22. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 § 1 στ. ε', 2 εδ. τελ. και 65 § 2 ν. 2121/1993 συνάγεται ότι ο ενάγων οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας δύναται να αξιώσει το διπλάσιο της συνήθους καταβαλλόμενης αμοιβής ως αποζημίωση για την παράνομη εκμετάλλευση του ρεπερτορίου του. Η συνήθης αυτή αμοιβή δεν ταυτίζεται καταρχήν με την περιλαμβανόμενη στο δημοσιευθέν κατ' άρθρο 56 § 3 εδ. ε' ν. 2121/1993 αμοιβολόγιό του, διότι σε μία τέτοια περίπτωση ο προσδιορισμός του ύψους της θα είχε ανατεθεί στην απόλυτη κρίση του δανειστή (βλ. Απ. Καραγκουνίδη, Αποζημίωση λόγω προσβολής δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, 2014, σελ. 258-259). Όμως, εάν το αμοιβολόγιο αποτέλεσε την βάση κατάρτισης αδειών χρήσης του ρεπερτορίου με ικανό αριθμό χρηστών ή έχει επιβεβαιωθεί με δικαστικές αποφάσεις κατ' άρθρο 56 § 2 εδ. β' και γ' ν. 2121/1993, τότε πρόκειται πλέον για «αμοιβή που συνήθως καταβάλλεται» (βλ. Απ. Καραγκουνίδη, ό.π., σελ. 259).

23. Σύμφωνα με το άρθρο 56 § 3 εδ. τελ. ν. 2121/1993 οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δύναται να συνάπτουν συμφωνίες - πλαίσια με αντιπροσωπευτικές οργανώσεις χρηστών, με τις οποίες ρυθμίζεται η αμοιβή που καταβάλλουν οι τελευταίοι. Στην πράξη οι συμφωνίες αυτές προβλέπουν χαμηλότερες αμοιβές σε σχέση με το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο, συνδεόμενες με την εκ μέρους των χρηστών τήρηση συγκεκριμένων υποχρεώσεων, π.χ. την χορήγηση αναλυτικών καταλόγων με τα εκτελεσθέντα έργα ή την γνωστοποίηση

οικονομικών και φορολογικών στοιχείων, οι οποίες συνεπάγονται την μείωση του διαχειριστικού κόστους του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (βλ. Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 56, 54/Σινανίδου). Όμως, εάν μία συμφωνία - πλαίσιο δεν συνδέεται με τέτοιες υποχρεώσεις, ώστε να δικαιολογείται απόκλιση από την αρχή της ίσης και δίκαιης μεταχείρισης των χρηστών όμοιας κατηγορίας, και παράλληλα έχει προσχωρήσει σε αυτήν η πλειοψηφία των οικείων χρηστών, τότε η με αυτόν τον τρόπο καθορισθείσα αμοιβή έχει καταστεί η «συνήθης» και θα αποτελέσει την βάση για τον υπολογισμό της κατ' άρθρο 65 § 2 ν. 2121/1993 αποζημίωσης, ανεξαρτήτως εάν στην συμφωνία – πλαίσιο προβλέπεται άλλως για τους χρήστες που δεν λαμβάνουν προηγουμένως άδεια από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης [βλ. έτσι ΜονΠρΑθ 6872/2015 αδημ. (Χαρ. Γεωργακόπουλος)]. Άλλωστε, εάν ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συμβάλλεται με αντιπροσωπευτική οργάνωση χρηστών και συμφωνεί σε ορισμένο ύψος της αμοιβής, που πρέπει να καταβάλλουν τα μέλη του τελευταίου, αδιακρίτως και χωρίς κανέναν όρο, τότε συναποδέχεται ότι αυτή είναι η ανάλογη και αντικειμενικώς εύλογη για την εκμετάλλευση του ρεπερτορίου του αμοιβή.

24. Το άρθρο 63Α §§ 1 και 5 εδ. α' ν. 2121/1993, όπως προστέθηκε με το άρθρο 2 § 3 του ν. 3524/2007, με το οποίο μεταφέρθηκε το άρθρο 6 της οδηγίας 2004/48/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Απριλίου 2004 σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, ορίζει: «1. Όταν ένας διάδικος έχει προσκομίσει ευλόγως διαθέσιμα αποδεικτικά στοιχεία επαρκή προς στήριξη των ισχυρισμών του περί προσβολής ή επικείμενης προσβολής δικαιωμάτων του παρόντος νόμου, ενώ παράλληλα επικαλείται αποδεικτικά στοιχεία που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του αντιδίκου, το δικαστήριο ύστερα από αίτηση του διαδίκου, μπορεί να διατάξει την προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων από τον αντίδικο. Αν συντρέχει προσβολή των δικαιωμάτων σε εμπορική κλίμακα, το δικαστήριο μπορεί επίσης, ύστερα από αίτηση διαδίκου, να διατάξει τη γνωστοποίηση τραπεζικών, χρηματοοικονομικών ή εμπορικών εγγράφων που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του αντιδίκου. Η ύπαρξη περισσότερων αντιτύπων θεωρείται επαρκής ένδειξη προσβολής σε εμπορική κλίμακα. Σε κάθε περίπτωση το δικαστήριο φροντίζει για τη διασφάλιση της προστασίας των εμπιστευτικών πληροφοριών. (άρθρο 6 παράγραφοι 1 και 2 της Οδηγίας 2004/48). ... 5. Αν ο διάδικος κληθεί και αδικαιολόγητα δεν προσκομίσει τα αποδεικτικά στοιχεία κατά την παράγραφο 1, οι αντίστοιχοι προς απόδειξη ισχυρισμοί του διαδίκου που ζήτησε την προσκόμιση ή τη γνωστοποίηση των αποδεικτικών στοιχείων θεωρούνται ομολογημένοι».

25. Από τις αναφερόμενες στην αμέσως προηγούμενη σκέψη διατάξεις συνάγονται τα εξής: α) ο ενάγων-δικαιούχος φέρει καταρχήν το βάρος να αποδείξει τον αγωγικό ισχυρισμό του περί προσβολής του δικαιώματός του πνευματικής ιδιοκτησίας, καταθέτοντας με τις

κατ' άρθρο 237 § 1 ΚΠολΔ προτάσεις του όλα τα αποδεικτικά μέσα που διαθέτει. Δικαιούται, όμως, να υποβάλει αίτηση, προκειμένου το δικαστήριο να διατάξει τον εναγόμενο να προσκομίσει τα αποδεικτικά μέσα που βρίσκονται υπό τον έλεγχό του. Όμοια διατύπωση έχει και το άρθρο 43 § 1 της κυρωθείσας με το ν. 2290/1995 «Συμφωνίας TRIPs». β) Η διάταξη του δικαστηρίου περί προσκόμισης ή γνωστοποίησης, με την οποία ανακατανέμεται το βάρος απόδειξης, εκδίδεται μόνο κατόπιν αιτήσεως του διαδίκου, που υποβάλλεται είτε με παρεμπίπτουσα αγωγή, είτε με τις προτάσεις σε οποιαδήποτε στάση της πρωτοβάθμιας ή έκκλητης δίκης - άρα και με το δικόγραφο της έφεσης ή των προσθέτων λόγων αυτής - κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 451 § 1 εδαφ. α' ΚΠολΔ λόγω της ταυτότητας νομικής και πραγματικής αιτίας (πρβλ. ΑΠ 1615/2014 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1402/2008 ΝοΒ 2009.423, Ν. Νίκα, Πολιτική Δικονομία ΙΙ, 2005, σελ. 535). γ) Για το ορισμένο της οικείας αίτησης απαιτείται κατ' άρθρο 216 ΚΠολΔ: i) η σαφής περιγραφή των αποδεικτικών στοιχείων, ii) επίκληση ότι τα στοιχεία βρίσκονται υπό τον έλεγχο του αντιδίκου (πρβλ. ΑΠ 1402/2008 ΝοΒ 2009.423) και iii) έκθεση πραγματικών περιστατικών από τα οποία να προκύπτει το κατ' άρθρο 68 ΚΠολΔ έννομο συμφέρον του αιτούντος, δηλαδή ότι το επίδικο έγγραφο είναι πρόσφορο προς άμεση ή έμμεση απόδειξη λυσιτελούς ισχυρισμού του, προς επαρκή στήριξη του οποίου έχει ήδη προσκομίσει ευλόγως διαθέσιμα αποδεικτικά στοιχεία (πρβλ. ΑΠ 1615/2014 ό.π., ΑΠ 1402/2008 ό.π.· βλ. για όλα τα παραπάνω ΠολΠρΑθ 5144/2009 ΕΕμπΔ 2009.671). Και δ) εάν ο ενάγων εκθέτει μεν συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που δικαιολογούν - κατά τον ίδιο - το έννομο συμφέρον του να αιτηθεί την προσκόμιση των αποδεικτικών στοιχείων, πλην, όμως, τα τελευταία κρίνονται από το δικαστήριο εξαρχής ως μη πρόσφορα ή αναγκαία για τον σχηματισμό πλήρους δικανικής πεπιοθήσης αναφορικά με την προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, τότε το οικείο αίτημα απορρίπτεται ως απαράδεκτο ελλείψει έννομου κατ' άρθρο 68 ΚΠολΔ συμφέροντος (βλ. Π. Κολοτούρο, Η απόδειξη της προσβολής των δικαιωμάτων της πνευματικής ιδιοκτησίας, ΕΠολΔ 2013.458, 463-464).

26. Στην προκείμενη περίπτωση, ο ενάγων εκθέτει με την υπό κρίση αγωγή του ότι είναι ο μόνος και πλέον αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας περιουσιακών δικαιωμάτων, μεταξύ άλλων, των σκηνοθετών και σεναριογράφων οπτικοακουστικών έργων. Ότι το ημεδαπό ρεπερτόριό του περιλαμβάνει το σύνολο των έργων των – κατονομαζόμενων στην αγωγή - 859 δημιουργών, σκηνοθετών και σεναριογράφων οπτικοακουστικών έργων, τα περιουσιακά δικαιώματα των οποίων, μεταξύ δε άλλων και το δικαίωμα της παρουσιάσεως στο κοινό, έχουν μεταβιβάσει σε αυτόν καταπιστευτικώς, είτε οι ίδιοι οι δημιουργοί, είτε οι κληρονόμοι τους. Ότι, ως μόνος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας της ημεδαπής για τα περιουσιακά δικαιώ-

ματα των ανωτέρω δικαιούχων, ο οποίος λειτουργεί με την με αριθμό 11081/5.12.1997 έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού, έχει συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως της αλλοδαπής, οι οποίοι κατονομάζονται ρητώς στην ένδικη αγωγή. Ότι έχει καταρτίσει αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποιήθηκε νομότυπα στο κοινό με δημοσιεύσεις σε εφημερίδες και το οποίο για τον υπολογισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες – ξενοδόχους αμοιβής θέτει αντικειμενικά κριτήρια, ήτοι την ποιοτική κατάσταση του ξενοδοχείου, των αριθμό των δωματίων του και τους μήνες λειτουργίας του. Ότι η εναγόμενη ανώνυμη εταιρία εκμεταλλεύεται το ευρισκόμενο στην περιοχή ... της νήσου Κω ξενοδοχείο με τον διακριτικό τίτλο «...», το οποίο τα έτη 2013, 2014, 2015 και 2016 κατατασσόταν στην κατηγορία των 5 αστέρων και διέθετε 238 δωμάτια και σουίτες, στα οποία είχε τοποθετήσει συσκευές τηλεόρασης, συνδεδεμένες με την εγκατεστημένη στο ξενοδοχείο κεντρική και δορυφορική κεραία (κεντρικός διανεμητικός δέκτης). Ότι η εναγομένη παρείχε σε έκαστο των δωματίων ασύρματη διαδικτυακή σύνδεση (Wi-Fi Internet). Ότι μέσω των τηλεοπτικών συσκευών, αλλά και της διαδικτυακής σύνδεσης, οι πελάτες της εναγομένης είχαν κατά τα έτη 2013, 2014, 2015 και 2016 την δυνατότητα να παρακολουθήσουν τα εκπεμπόμενα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα, μεταξύ των οποίων και τα αναφερόμενα δειγματοληπτικώς στην αγωγή έργα του ρεπερτορίου του. Ότι η εναγομένη δεν ζήτησε την προηγούμενη άδειά του, προκειμένου να προβεί στην παρουσίαση του ρεπερτορίου του στο κοινό. Ότι βάσει του αμοιβολογίου η συνήθης αμοιβή του ενάγοντος για την παραπάνω χρήση ανερχόταν – κατά τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στο αγωγικό δικόγραφο - στο ποσό των 2.548,98 € για κάθε έτος. Ζητεί δε: α) να υποχρεωθεί η εναγομένη να του καταβάλει, με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, το ποσό των 20.391,84 € ως αποζημίωση, ήτοι το διπλάσιο της οφειλόμενης αμοιβής για τα παραπάνω έτη, καθώς και το ποσό των 10.000 € ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική του βλάβη, β) να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή, και γ) να καταδικασθεί η εναγομένη στην δικαστική του δαπάνη. Επίσης, με τις νομότυπα κατατεθείσες προτάσεις του ο ενάγων ζητεί, προκειμένου να αποδειχθεί το εύλογο της αμοιβής και η υπαιτιότητα της εναγομένης, να υποχρεωθεί η τελευταία να προσκομίσει τις συμβάσεις, με τις οποίες έλαβε άδεια από την «Α.Ε.Π.Ι. Α.Ε.» για την παρουσίαση στο κοινό, κατά το επίδικο χρονικό διάστημα, των έργων μουσικής, που δημιούργησαν οι εκπροσωπούμενοι από αυτήν μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί.

27. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή παραδεκτώς εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου κατά την τακτική διαδικασία (άρθρα 7, 9, 12, 13, 14 § 2, 25 § 2 ΚΠολΔ, 3 § 26α Ν. 2479/1997 σε συνδυασμό με το άρθρο 2.Β.ΙΙΙ του Κανονισμού Εσωτερικής Υπηρεσίας του Πρωτοδικείου Αθηνών, που δημοσιεύθηκε στο Φ.Ε.Κ. Β' 366/17.2.2016), εκτός από το αίτημα περί προσκόμισης αποδεικτικών στοιχείων, το οποίο

είναι απορριπτικό ως απαράδεκτο ελλείψει έννομου συμφέροντος, διότι οι ως άνω συμβάσεις δεν είναι ούτε πρόσφορες ούτε αναγκαίες προς απόδειξη της ιστορικής (αδικοπρακτικής) βάσης της αγωγής, δεδομένου ότι αφορούν την ενοχική σχέση της εναγομένης με έτερο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης των περιουσιακών δικαιωμάτων μίας εντελώς διακριτής κατηγορίας δημιουργών. Άλλωστε, ο ενάγων είχε την ευχέρεια να προσκομίσει στο Δικαστήριο το νομίμως δημοσιευθέν κατ' άρθρο 56 § 3 εδ. ε' ν. 2121/1993 αμοιβολόγιο της «ΑΕΠΙ ΑΕ». Σημειωτέον ότι, στην αγωγή διαλαμβάνονται τα κατ' άρθρο 216 ΚΠολΔ αναγκαία για την θεμελίωσή της πραγματικά περιστατικά, ήτοι η κατ' άρθρο 55 § 2 εδ. α' ν. 2121/1993 έγγραφη δήλωση, απορριπτομένου του αρνητικού περί αοριστίας ισχυρισμού της εναγομένης (βλ. για την έγγραφη δήλωση επί αλλοδαπού ρεπερτορίου ΕφΑθ 350/2012 ΔΙΜΕΕ 2012.363). Είναι νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 § 1, 3 § 1 περ. η', 6, 12, 32 § 1 εδ. γ', 54, 55 §§ 1, 2, 56 § 3 εδ. ε', 63B, 65 § 2, 72 § 3 ν. 2121/1993, 53 § 11 ν. 4481/2017, 287, 297, 299, 340, 346, 914, 932 ΑΚ, 176, 904, 907 και 908 § 1 περ. γ' και δ' ΚΠολΔ, εκτός από το μέρος κατά το οποίο η αγωγή στηρίζεται στην παροχή ασύρματης διαδικτυακής σύνδεσης στα δωμάτια του επίδικου ξενοδοχείου, διότι με αυτήν καθαυτήν την ενέργειά της η εναγομένη δεν καθιστά προσβάσιμα στο κοινό προστατευόμενα έργα, ούτε παράγεται ευθύνη της ως παρόχου υπηρεσίας απλής πρόσβασης σε δίκτυο επικοινωνιών (βλ. σκέψη 20). Σημειωτέον ότι, αλυσιτελώς προβάλλεται εκ μέρους της εναγομένης η έλλειψη κρατικής άδειας λειτουργίας των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών, που μεταδίδουν τα προγράμματα, διότι κρίσιμη εν προκειμένω είναι η πράξη παρουσίασης που διενεργεί η εναγομένη (βλ. σκέψη 19). Επομένως, πρέπει, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν, δεδομένου ότι έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με το ανάλογο επ' αυτού ποσοστό προσαυξήσεως υπέρ του ΤΑΧΔΙΚ (βλ. το με κωδικό αριθμό ... ηλεκτρονικό παράβολο, καθώς και την από 26.9.2017 εκτύπωση από την ιστοσελίδα της τράπεζας με τον διακριτικό τίτλο «...» περί επιτυχούς εκτέλεσης της πληρωμής του).

28. Από την εκτίμηση των εγγράφων, που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, και από τις ομολογίες των διαδίκων, για τις οποίες θα γίνει κατωτέρω ειδική μνεία, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

29. Ο ενάγων μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης συνεστήθη το έτος 1994 με σκοπό την συλλογική διαχείριση και προστασία των εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα, μεταξύ άλλων δημιουργών, των σκηνοθετών οπτικο-ακουστικών έργων και των σεναριογράφων. Στο πλαίσιο πραγματοποίησης του ως άνω σκοπού ο ενάγων, σύμφωνα με το καταστατικό του, καταρτίζει συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, καθορίζει

δια αμοιβολογίου και ανά κατηγορία πνευματικών έργων την αμοιβή των δικαιούχων, συνάπτει συλλογικές συμβάσεις με αντιπροσωπευτικές οργανώσεις των χρηστών για τον καθορισμό των ελάχιστων ορίων αμοιβής και των όρων εκμετάλλευσης των έργων, εισπράττει τις αμοιβές για την εκμετάλλευση έργων του ρεπερτορίου, συνάπτει συμβάσεις αμοιβαιότητας με αλλοδαπούς οργανισμούς για την διαχείριση, είσπραξη και διανομή των δικαιωμάτων και προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων. Η λειτουργία του ενεκρίθη κατ' άρθρο 54 § 4 ν. 2121/1993 με την με αριθμό πρωτοκόλλου ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤ/Α/Φ15/26127/30.5.1994 πράξη του Υπουργείου Πολιτισμού, η οποία αντικαταστάθηκε με την με αριθμό 11081/5.12.1997 πράξη του ίδιου Υπουργείου (ΦΕΚ Β' 1164/30.12.1997).

30. Ο ενάγων οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας κατονομάζει στην υπό κρίση αγωγή 859 ημεδαπούς δημιουργούς, σκηνοθέτες οπτικοακουστικών έργων και σεναριογράφους, που, είτε οι ίδιοι, είτε οι κληρονόμοι τους, έχουν μεταβιβάσει σε αυτόν κατ' άρθρο 54 § 3 ν. 2121/1993 καταπιστευτικώς, ήτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης και προστασίας, τα περιουσιακά δικαιώματα επί όλων ανεξαιρέτως των έργων τους, μεταξύ δε άλλων και το δικαίωμα της παρουσιάσεώς τους στο κοινό.

31. Περαιτέρω, ο ενάγων ως ο μόνος και πλέον αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των περιουσιακών δικαιωμάτων των προαναφερόμενων δημιουργών (βλ. την από 31.1.2011 βεβαίωση του Ο.Π.Ι.) δηλώνει ότι έχει καταστεί μέλος της Διεθνούς Συνομοσπονδίας Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης (CISAC) και έχει καταρτίσει συμβάσεις αμοιβαιότητας με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, και συγκεκριμένα με την «...» του Ηνωμένου Βασιλείου, την «...» της Ελβετίας, την «...» της Πορτογαλίας, την «...» της Πολωνίας, την «...» της Γαλλίας, την «...» της Αυστρίας, την «...» της Ολλανδίας και την «...» της Ισπανίας, βάσει των οποίων εκπροσωπεί το σύνολο των έργων του ρεπερτορίου τους, που περιλαμβάνει και τα οπτικοακουστικά έργα των αλλοδαπών δημιουργών που μεταδόθηκαν από τους τηλεοπτικούς σταθμούς της ημεδαπής τα έτη 2013-2016, όπως αυτά δειγματοληπτικώς αναφέρονται στην αγωγή και παρατίθενται κατωτέρω (βλ. σκέψη 40).

32. Οι ως άνω εμπεριεχόμενες στην αγωγή δηλώσεις του ενάγοντος παράγουν το κατ' άρθρο 55 § 2 εδ. α' ν. 2121/1993 τεκμήριο, η δε εναγομένη δεν ανταπέδωσε την έλλειψη νομιμοποίησής του προς ανατροπή του καθιερούμενου από το ως άνω άρθρο μαχητού τεκμηρίου (για το ότι δεν αρκεί η απλή άρνηση βλ. Κοτσίρη-Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 55, 25/Σινανίδου).

33. Ο ενάγων είχε καταρτίσει αμοιβολόγιο, το οποίο είχε γνωστοποιηθεί στις 5-7 Δεκεμβρίου 2001 νομότυπα στο κοινό με δημοσιεύσεις σε τρεις εφημερίδες κατ' άρθρο 56 § 3 εδ. ε' ν. 2121/1993 (βλ. τα φωτοτυπικά αντίγραφα των σελίδων των εφημερίδων, τα οποία ο ενάγων προσκομίζει μετ' επικλήσεως με αρ. σχετικού 38), και το οποίο προέβλεπε ως αμοιβή (οικονομικό αντάλλαγμα) για την παροχή άδειας εκμετάλλευσης σε ξενοδοχεία κατηγορίας «lux» την καταβολή του ποσού των 21,42 ευρώ ετησίως ανά δωμάτιο με συσκευή τηλεόρασης. Όμως, στις 5.4.2011 ο ενάγων και το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο της Ελλάδος, κατήρτισαν κατ' άρθρο 56 § 3 εδ. τελ. ν. 2121/1993 συμφωνία («Μνημόνιο Συμφωνίας»), που ρυθμίζει την αμοιβή, την οποία καταβάλλουν οι ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, μέλη του τελευταίου, στον ενάγοντα για την παρουσίαση έργων του ρεπερτορίου του στο κοινό για το χρονικό διάστημα από 1.1.2011 και εφεξής. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τον όρο II.1.2. περ. α' του «Μνημονίου Συμφωνίας» η καταβλητέα στον ενάγοντα αμοιβή ορίζεται για κάθε δωμάτιο ξενοδοχείου πέντε αστέρων στο ποσό των 9 ευρώ ετησίως, εάν το ξενοδοχείο λειτουργεί 12 μήνες το χρόνο, και στο ποσό των 5,40 ευρώ ετησίως, εάν λειτουργεί έως έξι μήνες το χρόνο. Μάλιστα, σύμφωνα με τον όρο IV.2 το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο της Ελλάδος αναλαμβάνει να ενημερώσει σχετικώς τις αντιπροσωπευτικές ξενοδοχειακές ενώσεις της Χώρας και να συστήσει προς το σύνολο των μελών του να υιοθετήσουν και να προσχωρήσουν στο «Μνημόνιο Συμφωνίας». Σημειωτέον ότι, βάσει του «Μνημονίου Συμφωνίας» οι χρήστες – ξενοδόχοι υπέχουν μόνο την υποχρέωση καταβολής της αμοιβής.

34. Υπό τα δεδομένα αυτά, και λαμβάνοντας υπόψη ότι σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας μεγάλο ποσοστό των ανά την Χώρα ξενοδοχειακών επιχειρήσεων έχουν προσχωρήσει στο «Μνημόνιο Συμφωνίας», προκειμένου να επωφεληθούν του υποδιπλάσιου σε σχέση με το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο ανταλλάγματος και να αποφύγουν τις δικαστικές διενέξεις με τον ενάγοντα, το Δικαστήριο κρίνει ότι η συνήθως καταβαλλόμενη στον ενάγοντα αμοιβή από ξενοδοχεία πέντε αστέρων για την παρουσίαση έργων του ρεπερτορίου του στο κοινό ανέρχεται στα κατ' αποκοπή ποσά των 9 ή 5,40 ευρώ ανά δωμάτιο και μήνες λειτουργίας.

35. Η εναγόμενη ανώνυμη εταιρία εκμεταλλεύεται το ευρισκόμενο στην περιοχή .. της νήσου Κω ξενοδοχείο με τον διακριτικό τίτλο «...», το οποίο κατατάσσεται στην κατηγορία των 5 αστέρων και διαθέτει 238 δωμάτια και σουίτες, όπου έχουν τοποθετηθεί συσκευές τηλεοράσεων, νέας τεχνολογίας και διαμέτρου τουλάχιστον 29", όπως υποχρεωτικώς προβλέπεται βάσει της υφιστάμενης νομοθεσίας για την συγκεκριμένη κατηγορία (βλ. άρθρο 4 σε συνδυασμό με α/α 4.5 και 4.6 του Παραρτήματος της με αριθμό 216/8.1.2015 απόφασης της Υπουργού Τουρισμού, ΦΕΚ Β' 10/9.1.2015, επίσης βλ. το προϊσχύσαν Π.Δ. 43/2002).

36. Το ξενοδοχείο, το οποίο λειτουργεί έως έξι μήνες κάθε έτος, απευθύνεται τόσο σε αλλοδαπούς, όσο και σε ημεδαπούς πελάτες, όπως προκύπτει από την ιστοσελίδα της εναγομένης, όπου παρέχεται πληροφόρηση στην ελληνική γλώσσα για όλα τα ξενοδοχεία του ομίλου (βλ. τα έγγραφα που προσκομίζει μετ' επικλήσεως η ενάγουσα με αρ. σχετικών 36 δ' και ε'), την διαφημιστική καταχώριση της εναγομένης στην διαφημιστική ιστοσελίδα «...» (...), όπου οι επισκέπτες ενημερώνονται στην ελληνική γλώσσα για τις προσφερόμενες στο επίδικο ξενοδοχείο υπηρεσίες, μεταξύ άλλων και για την ύπαρξη τηλεόρασης «σε όλα τα δωμάτια» (βλ. το έγγραφο που προσκομίζει μετ' επικλήσεως η ενάγουσα με αρ. σχετικού 36 α'), αλλά και τα σχόλια - εντυπώσεις Ελλήνων πελατών στις ηλεκτρονικές πλατφόρμες «...» και «...com» (βλ. τα έγγραφα που προσκομίζει μετ' επικλήσεως η ενάγουσα με αρ. σχετικών 36 ζ' και η').

37. Οι προαναφερόμενες συσκευές τηλεόρασης είναι συνδεδεμένες με την εγκατεστημένη στο ξενοδοχείο κεντρική και δορυφορική κεραία (κεντρικός διανεμητικός δέκτης). Έτσι, η εναγομένη προβαίνει σε «πράξη παρουσίασης», καθώς με πλήρη επίγνωση (εκουσίως) παρέχει στους πελάτες του ξενοδοχείου της πρόσβαση στα μεταδιδόμενα από τηλεοπτικούς σταθμούς οπτικοακουστικά έργα, παρέμβαση χωρίς την οποία οι πελάτες θα στερούνταν αυτήν την πρόσβαση (βλ. σκέψη 16).

38. Οι πελάτες του ξενοδοχείου της εναγομένης συνιστούν έναν απροσδιόριστο και αρκετά μεγάλο αριθμό δυνητικών αποδεκτών, ώστε να υπάγονται στην έννοια του «κοινού» (βλ. σκέψεις 10 και 17). Μάλιστα, πρόκειται για «νέο» κοινό, επειδή οι πελάτες της εναγομένης δεν θα μπορούσαν, καταρχήν, να απολαύσουν τα μεταδιδόμενα από τους τηλεοπτικούς σταθμούς έργα χωρίς την ως άνω στοχευμένη «πράξη παρουσίασης», αλλά και επειδή δεν εντάσσονται στο κοινό, το οποίο είχε υπόψη του ο δημιουργός, όταν επέτρεψε την ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, και το οποίο συγκροτούν οι άμεσοι μόνο χρήστες, ήτοι οι κάτοχοι τηλεοπτικών δεκτών που λαμβάνουν τις εκπομπές μεμονωμένως ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος (βλ. σκέψη 17).

39. Εξάλλου, η ως άνω πράξη παρουσίασης στο κοινό έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα, διότι πρόκειται για παροχή πρόσθετης υπηρεσίας, η οποία είναι αναγκαία για την ποιοτική κατάταξη του ξενοδοχείου στην ανώτατη προβλεπόμενη κατηγορία, δικαιολογεί την επαύξηση του ανά δωμάτιο τιμήματος και ενδέχεται να προσελκύσει επιπλέον πελάτες που ενδιαφέρονται για αυτήν την πρόσθετη υπηρεσία (βλ. σκέψη 18).

40. Περαιτέρω, μέσω των τηλεοπτικών συσκευών οι πελάτες της εναγομένης είχαν κατά τα έτη 2013, 2014, 2015 και 2016 την δυνατότητα να παρακολουθήσουν τα εκπεμπό-

μενα ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα, μεταξύ των οποίων και τα κάτωθι έργα του ρεπερτορίου του ενάγοντος: 1) ..., και 44) την γαλλική κινηματογραφική ταινία με τον τίτλο «...», σκηνοθεσίας ... και σεναρίου ..., η οποία προβλήθηκε από τον τηλεοπτικό σταθμό με τον διακριτικό τίτλο «...» στις 10.7.2016 από ώρα 21:10 έως ώρα 22:30.

41. Ο αρνητικός ισχυρισμός της εναγομένης περί του ότι η πρόσβαση σε ημεδαπούς τηλεοπτικούς σταθμούς ήταν τεχνικώς ανέφικτη, επειδή στην μνήμη των συσκευών τηλεόρασης δεν είχε αποθηκεύσει τις συχνότητες τους, αλλά μόνο τις συχνότητες αλλοδαπών τηλεοπτικών σταθμών, καθώς αλλοδαπό είναι το σύνολο του πελατολογίου της, αφενός μεν είναι αναπόδεικτος και αντικείμενος στο αποδειχθέν γεγονός της διαμονής και Ελλήνων στο επίδικο ξενοδοχείο (βλ. σκέψη 36), οι οποίοι ευλόγως αναμένουν και αξιώνουν την τήρηση των αυξημένων ποιοτικών προδιαγραφών ενός ξενοδοχείου πέντε αστέρων, αφετέρου δε προβάλλεται αλυσιτελώς, διότι η εναγομένη συνομολογεί εμμέσως ότι παρέχει στους πελάτες της πρόσβαση σε οπτικοακουστικά έργα αλλοδαπών δημιουργών, που, όμως, ανήκουν στο πολυεθνικό ρεπερτόριο του ενάγοντος βάσει των συναφθεισών συμβάσεων αμοιβαίας εκπροσώπησης με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής.

42. Περαιτέρω, η συνήθης αμοιβή του ενάγοντος για ανάλογη εκμετάλλευση του ρεπερτορίου του θα ανερχόταν για κάθε έτος στο ποσό των 1.285,20 ευρώ (238 δωμάτια x 5,40 ευρώ), και συνολικώς για τα επίδικα τέσσερα έτη στο ποσό των 5.140,80 ευρώ, το δε διπλάσιο αυτής πρέπει να επιδικασθεί στον ενάγοντα ως αποζημίωση για την παράνομη και υπαίτια προσβολή του επίδικου περιουσιακού δικαιώματος των δημιουργών που αυτός εκπροσωπεί.

43. Από την αδικοπραξία της εναγομένης ο ενάγων υπέστη ηθική βλάβη, αφού προσβλήθηκε η εμπορική του πίστη, η επαγγελματική του υπόληψη, το όνομα και το κύρος του στις συναλλαγές ως οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των περιουσιακών δικαιωμάτων των δημιουργών που εκπροσωπεί. Το Δικαστήριο κρίνει ότι για την χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης του ενάγοντος πρέπει να του επιδικασθεί το ποσό των 2.000 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο και δίκαιο με βάση τον βαθμό πταίσματος της εναγομένης, τις συνθήκες τέλεσης του αδικήματος, το είδος, την βαρύτητα και την έκταση της προσβολής, καθώς και την οικονομική κατάσταση των διαδίκων.

44. Κατόπιν τούτων, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει η αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικά βάσιμη και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής το συνολικό ποσό των δώδεκα χιλιάδων διακοσίων ογδόντα ενός ευρώ και εξήντα λεπτών (12.281,60), και ειδικότερα: α) το ποσό των

δέκα χιλιάδων διακοσίων ογδόντα ενός ευρώ και εξήντα λεπτών (10.281,60) ως αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας, ήτοι το διπλάσιο της προπαρατιθέμενης συνήθους αμοιβής, και β) το ποσό των δύο χιλιάδων ευρώ (2.000) ως χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Ως προς το αίτημα για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής το Δικαστήριο κρίνει ότι η επιβράδυνση της εκτέλεσης είναι δυνατόν να επιφέρει σημαντική ζημία στον ενάγοντα και στους εκπροσωπούμενους από αυτόν δημιουργούς. Γι' αυτό το σχετικό αίτημα πρέπει να γίνει εν όλω δεκτό.

45. Τέλος, η εναγομένη πρέπει να καταδικασθεί στην εν μέρει δικαστική δαπάνη του ενάγοντος, που αντιστοιχεί στο ποσοστό της ήττας της, κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα (άρθρα 178 § 1 και 191 § 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Υποχρεώνει την εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, το ποσό των δώδεκα χιλιάδων διακοσίων ογδόντα ενός ευρώ και εξήντα λεπτών (12.281,60).

Κηρύσσει την απόφαση προσωρινώς εκτελεστή.

Επιβάλλει σε βάρος της εναγομένης ένα μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, το ύψος των οποίων καθορίζει στο ποσό των πεντακοσίων ευρώ (500,00 €).

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε...